

Sygn. akt SDI 58/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej
w sprawie adw. M. W.

obwinionego z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z
2015 r., poz. 615 ze zm.)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 3 listopada 2016 r.

kasacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury

z dnia 12 marca 2016 r., sygn. akt WSD (...),

utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej z dnia
17 września 2015 r., sygn. akt SD (...)

**uchyla zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazuje Wyższemu
Sądowi Dyscyplinarnemu Adwokatury do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej z dnia 17 września 2015 r., sygn. akt SD (...), adwokat M. W. został uznany za winnego tego, że:

1. od dnia 3 sierpnia 2011 r. do 17 kwietnia 2012 r. w [...] prowadząc sprawę karną zleconą mu przez J. C., nie zachował szczególnej skrupulatności w sprawach finansowych i przyjął od J. C. na konto oraz osobiście łączną kwotę 3000 zł (trzy tysiące złotych) nie ustalając jasno tytułów płatności i sposobu wyliczenia honorarium oraz nie wydając pokwitowań, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (dalej: u.p.a.), za które wymierzono mu karę nagany;
2. od dnia 9 września 2011 r. do dnia 17 kwietnia 2012 r. w [...] prowadząc czynności wstępne w sprawie cywilnej zleconej mu przez N. I. nie zachował szczególnej skrupulatności w sprawach finansowych i przyjął w dniu 9 września 2011 r. od N. I. na konto kwotę 1000 zł (jeden tysiąc złotych) nie ustalając jasno tytułu płatności i sposobu wyliczenia honorarium, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 u.p.a., za które wymierzono mu karę nagany;

Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 84 ust. 1 u.p.a. połączył orzeczone wobec obwinionego kary i wymierzył mu karę łączną nagany.

Od tego orzeczenia odwołanie wnieśli pokrzywdzeni: N. I. i J. C. oraz obwiniony, który podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury orzeczeniem z dnia 12 marca 2016 r. sygn. akt WSD (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Orzeczenie to zostało zaskarżone kasacją przez obrońcę obwinionego, w której podniesiono zarzut obrazy art. 450 § 3 k.p.k. w zw. z art. 95n u.p.a., polegającej na niezawiadomieniu obrońcy obwinionego o terminie rozprawy odwoławczej przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym, wyznaczonej na dzień 12 marca 2016 r., co skutkowało pozbawieniem obwinionego prawa do obrony i prawa do korzystania z pomocy obrońcy w postępowaniu odwoławczym. Na podstawie tego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia Wyższego Sądu

Dyscyplinarnego Adwokatury i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Obrońca obwinionego adw. A. K. został umocowany do obrony jeszcze podczas pierwszego rozpoznania sprawy przez Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji i występował także podczas ponownego rozpoznania sprawy przed Sądem *a quo*. Zauważyć należy, że pełnomocnictwo nie zostało cofnięte i obejmowało całe postępowanie przed sądem dyscyplinarnym, zatem obrońca reprezentował obwinionego do prawomocnego zakończenia postępowania dyscyplinarnego.

Oczywistością jest, że obrońca ma prawo wziąć udział w rozprawie odwoławczej, a zatem zgodnie z art. 117 § 1 k.p.k. powinien być on zostać powiadomiony o jej terminie. Tymczasem w zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym na dzień 12 marca 2016 r. nie wymieniono obrońcy obwinionego jako osoby, którą należy powiadomić o terminie rozpoznania odwołania. W świetle art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 95n u.p.a. brak takiego zawiadomienia czynił niedopuszczalnym procedowanie Sądu odwoławczego na rozprawie w dniu 12 marca 2016 r.

Pomimo tego Wyższy Sąd Dyscyplinarny przeprowadził rozprawę w tym dniu i wydał orzeczenie, co stanowiło naruszenie art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 450 § 2 k.p.k. w zw. z art. 95n u.p.a. i w konsekwencji obrazę art. 6 k.p.k. w zw. z art. 95n u.p.a. Wprawdzie obrońca sformułował zarzut wadliwie, wskazując na art. 450 § 3 k.p.k., jednak z treści uzasadnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia da się wyczytać istotę zarzutu, która odpowiada wskazanym powyżej naruszeniom prawa, skutkującym naruszeniem prawa do obrony. Pomimo tego, że obwinionym jest adwokat, waga uchybienia w świetle standardów gwarancyjnych postępowania dyscyplinarnego wskazuje na potrzebę uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu w celu sprawnego, ponownego rozpoznania sprawy, i co jest szczególnie ważne, przed upływem

zbliżającego się terminu przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego,
co nastąpi w dniu 18 kwietnia 2017 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

R. G.